

Samling indbragte Forslag eller en Gang paa Udtalelser fra det Udvalg, som blev nedsat til Behandling af Sagen. Jeg har derimod kunnet tage Hensyn og har ogsaa taget Hensyn til Udtalelser, som fandt Sted her under Sagens første Behandling ligesaa vel som til andre Udtalelser om Emnet, som ere fremkomne paa andre Steder og paa andre Maader, i Pressen, videnskabelige Foreninger o. s. v. En af de Anker, der fremkom stærkest mod Forslaget ifjor, var den, at der ikke var trukken nogen Grændse for, hvem der overhovedet skulde have Afgang til denne billige Alderdomsforsørgelsesanstalt. Man frygtede for, at uden en saadan Grændse vilde Anstalten, i det Mindste for en stor Del, blive benyttet af de mere Bemidlede i Stedet for, at Hensigten jo var, at den skulde tjene de ubemidlede Klasser i Samfundet til en lettere Sikkring for deres Alderdom. Den Anke fremkom med stor Stykke og fremkom fra alle Sider, kan jeg næsten sige. Desværre fremkom der ikke jævnside med Anken en Paavisning af, hvorledes det skulde være muligt at trække en saadan Grændse. Jeg er fremdeles af den Mening, at det er en uløselig Opgave at finde en Grændse, som paa samme Tid er klar og bestemt, og som tillige er billig og retfærdig. Jeg har imidlertid troet, at man vil kunne gøre Noget, og det noget Væsentligt i den Retning, som det ønskedes, ved at følge en Anthydning — jeg tør ikke bruge det Ord Anvisning — som er fremkommen fra et æret Medlem her i Salen, nemlig det ærede Medlem fra Midelfart (Monrad), som mente, at i Mangel af Andet maatte man dog hellere finde sig i, at det i ethvert enkelt Tilfælde blev afgjort ved et Skøn, om Bedkommende skulde have Afgang til Alderdomsforsørgelsesanstalten eller ikke. Det Forslag, jeg nu fremsætter, gaar netop ud paa, at det i ethvert enkelt Tilfælde bliver at afgjøre ved et Skøn af Bestyrelsen, støttet paa de Erklæringer, som enhver Opholdskommune er pligtig til at afgive i fuldt Maal om det Individ, der søger Anstalten.

En anden Anke, som fremkom i Fjor, var den, at man ikke vilde kunne gøre Regning paa, at den mindre bemidlede Klasse, særlig de egentlige Arbejdere, turde indlade sig paa at binde sig til faste vedvarende Indstud i en saadan Forsørgelsesanstalt. I Forslaget denne Gang er der optaget en Bestemmelse, sigtende til at fjerne denne Anke, idet Forslaget ogsaa i Klar tilsteder frie Indstud, det vil sige: Indstud, naar det er Bedkommende beleiligt, uden at han i Forveien eller samtidig dermed binder sig til fremtidige Indstud.

En tredje betydelig Afvigelse fra Forslaget i Fjor er, at medens der i Forslaget i Fjor var paaregnet et lige stort Tilstud fra Statens eller Hjælpefondens Side til Forsørgelsen, nemlig et Tilstud af 50 pCt. er der i det Forslag, jeg nu fremsætter, paaregnet et forskjelligt Tilstud i Forhold til, som Indstudene gjøres tidlig. Det forekommer mig at være rigtigt, at man ansporer til tidlig i den yngre Alder allerede at være betænkt paa Forsørgelsen i den ældre Alder, og at det i og for sig er rigtigt, at man hver større Tilstud, hvor Bedkommende viser sin Forsynlighed ved allerede tidlig at gjøre Indstud til Alderdomsforsørgelse. Tilstudet er nu paaregnet at være fra 82 til 10 pCt. Skalaen er beregnet saaledes, at det vil være 50 pCt., som vi kjende fra Forslaget i Fjor, naar Bedkommende træder ind som 31aarig og vedbliver indtil sit 45de Aar. Da vil det altsaa være omtrent det samme Tilstud, der hdes. Men Tilstudet vil være betydelig større, naar Bedkommende træder tidligere ind, ligesom det vil være betydelig mindre naar han opstæder til den ellefte Time at tænke paa sin Alderdomsforsørgelse. Naar dertil kommer, at der foreslaas en Præmie af 10 pCt. Forhøielse af Tilstudet, dersom Indstudet er fast, følger deraf, at Maximum af Tilstudet fra Statens Side vil være 90 pCt.

Der blev indvendt i Fjor mod Bestemmelserne i det den Gang foresiggende Forslag, at en Forsørgelse af 200 Kr. var altfor ringe, at Maximalgrændsen var sat for lavt. Naar man, saaledes som jeg nu foreslaar, gjør Indtrædelse i Anstalten afhængig af, at bedkommende godtjor og bliver anerkjendt for at høre til den ubemidlede Klasse, er der ikke den Grund som i Fjor til at holde Maximalgrændsen lavt, og Forslaget i Klar gaar derfor ud paa, at Maximalgrændsen for Forsørgelsen er 300 Kr. for et Individ, hvilket altsaa kan blive 600 Kr. for et Egtepar.

Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa en Tilføining til Bestemmelserne i Fjor, som jeg antager ikke vil anses for at være uden Betydning, da der ogsaa paa det Punkt blev antet stærkt mod Bestemmelserne i Fjor; der er i dette Forslag optaget en Bestemmelse om, at der i hver af Landets Kommuner skal ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning antages i det Mindste een Agent for Anstalten, og at denne Agents Oppebørslser og Udbetalinger er vedkommende Kommune ansvarlig for, ligesom Agenten kan lønnes af Kommunen for sin Umage, naar det anses for nødvendigt ikke blot af Kommunen selv, men ogsaa af Overkommunalbestyrelsen. Med disse saa Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til det ærede Things velvillige Behandling.